

Sygn. akt: II K 690/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Becińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Magdaleny Wójcikiewicz- Syczyło
po rozpoznaniu dnia 31 sierpnia 2017 roku

sprawy:

D. M. s. J. i E. z domu J.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w (...) -D. (...) w T. przy ul. (...) używając słów wulgarnych i obraźliwych i wypowiadając słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję” znieważył funkcjonariusza Policji - T. Ż. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

2. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w (...) -D. (...) w T. przy ul. (...) używając słów wulgarnych i obraźliwych i wypowiadając słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję” znieważył funkcjonariusza Policji - P. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

orzeka:

I. Uznaje oskarżonego D. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia zachowań z tym odmiennym ustaleniem iż stanowiły one jeden czyn zabroniony z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adw. M. P. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 690/17

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2017 roku st. sierż. P. Z. oraz asp. T. Ż. około godziny 18.40 z polecenia dyżurnego (...) T.- Ś. udali się na ulicę (...) w T. w związku otrzymaniem informacji o awanturze domowej w mieszkaniu M. M.. Po przybyciu na miejsce zdarzenia pod budynkiem policjanci zastali D. M., natomiast wewnątrz mieszkania M. M., M. O. i D. O.. D. M. był pod wpływem alkoholu. Z uwagi na widoczne obrażenia u M. M., wezwana została karetka pogotowia. Policjanci P. Z. oraz T. Ż. udali się z D. M. do (...).

Dowód:

- notatka urzędowa z interwencji z dnia 19.04.2017 r., k. 1-2;
- zeznania T. Ż., k. 3v, 130
- zeznania P. Z., k. 8v, 130-130v
- protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia, k. 12-12v;
- rejestr interwencji policji, k. 14-17v;

W trakcie przejazdu do (...) D. M. zachowywał się w radiowozie agresywnie, krzyczał i kopał w drzwi radiowozu. D. M. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – wynik 1,10 mg/l. Następnie, po wykonanym badaniu w trakcie doprowadzenia i przyjęcia do (...), D. M. w obecności pracowników placówki Ł. J. i D. P. wypowiedział wobec policjantów P. Z. i T. Ż. następujące słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję”.

Dowód:

- notatka urzędowa z interwencji z dnia 19.04.2017 r., k. 1-2;
- zeznania T. Ż., k. 3v, 130,
- zeznania P. Z., k. 8v., 130-130v,
- protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia, k. 12-12v;
- rejestr interwencji policji, k. 14-17v;
- wyjaśnienia D. M., k.36, 129v
- zeznania Ł. J., k. 52v., 130v
- zeznania D. P., k. 55v, 130v

D. M. był wielokrotnie karany; po raz ostatni wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17.12.2013 r. VIII K 1377/13 za popełnienie występku z art. 278 § 3 w zw. za art. 278 § 1 kk został skazany na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, którą zamieniono na zastępczą karę 150 dni pozbawienia wolności. D. M. jest żonaty. Posiada wykształcenie średnie. Utrzymuje się z prac dorywczych oraz zbierania złomu.

Dowody:

- oświadczenie D. M., k. 35v;
- dane o karalności, k. 39-40;

Oskarżony D. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył co następuje.

Oświadczenie oskarżonego D. M., w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu należało uznać za wiarygodne. Zachowanie oskarżonego, polegające na znieważeniu policjantów T. Ż. i P. Z. potwierdzone zostało przez naocznych świadków zdarzenia, tj. Ł. J. i D. P. – pracowników Izby Wytrzeźwień, a także samych pokrzywdzonych.

Zeznania świadków T. Ż. i P. Z. sąd uznał za zgodne z prawdą. Świadcówie są funkcjonariuszami policji, którzy uczestniczyli w interwencji mającej miejsce w dniu 19 kwietnia 2017 r. w mieszkaniu położonym w T. przy (...) Świadcówie w sposób stanowczy oświadczyli, że podczas wykonywania przez nich czynności służbowych polegających na doprowadzaniu D. M. do Izby Wytrzeźwień, oskarżony używając słów wulgarnych i obraźliwych znieważył ich i wypowiadając słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję”. Świadcówie T. Ż. i P. Z. zeznawali w sposób obiektywny i logiczny. Ich relacje potwierdzili inni świadkowie zdarzenia Ł. J. i D. P.. Świadcówie są osobami obcymi dla oskarżonego, a nadto z uwagi na pełnioną przez siebie funkcję nie mieli interesu w tym, aby w jakikolwiek sposób pomawiać D. M. o postępowanie, które mogłoby skutkować jego odpowiedzialnością karną. Zeznania świadków nie noszą cech stronniczości, sąd nie dopatrywał się w nich nieścisłości, są one spójne i klarowne.

Zdaniem sądu w pełni walorem wiarygodności należało obdarzyć zeznania świadków Ł. J. i D. P.. Świadcówie są pracownikami (...), do której doprowadzony został oskarżony D. M.. Wskazali oni, że oskarżony wypowiadał w kierunku policjantów mocno podniesionym głosem słowa wulgarnie i obelżywe m.in. „kurwo”, „kurwy jebane”. Świadcówie Ł. J. i D. P. nie byli w stanie przytoczyć dokładnie wypowiedzi adresowanych przez oskarżonego do policjantów, jednak ich zeznania wskazują, że miały one wydźwięk obraźliwy, celem D. M. było znieważenie funkcjonariuszy, jego słowa godziły w godność i cześć pokrzywdzonych. Zeznania świadków korespondują jednocześnie z zeznaniami T. Ż. i P. Z.. W toku postępowania nie ujawniły się dowody, które podważyłyby zaufanie do rzetelności i autentyczności zeznań świadków, dlatego też mogły stać się one w całości podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzoną w sprawie dokumentację w postaci notatki urzędowej z interwencji w dn. 19.04.2017 r. (k. 1-2), protokołu doprowadzenia w celu wytrzeźwienia (k. 12-12v), rejestru interwencji policji (k. 14-17v), danych o karalności oskarżonego D. M. (k. 39-40). Powyższe dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby, ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości w toku prowadzonego postępowania.

D. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w Miejskim Ośrodku (...) – D. (...) w T. przy ul. (...) używając słów wulgarnych i obraźliwych i wypowiadając słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję” znieważył funkcjonariusza Policji T. Ż. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.;
2. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w Miejskim Ośrodku (...) – D. (...) w T. przy ul. (...) używając słów wulgarnych i obraźliwych i wypowiadając słowa: „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję” znieważył funkcjonariusza Policji P. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Czynność sprawcza, o której mowa w art. 226 § 1 k.k., polega na znieważeniu funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Niezbędne jest zatem ustalenie, że czyn pozostawał w związku z pełnieniem czynności służbowych przez funkcjonariusza publicznego oraz został on popełniony podczas pełnienia czynności. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Zgodnie z art. 115 § 13 pkt 7 k.k. funkcjonariuszem publicznym jest funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego.

Dla oceny zachowania sprawcy występku z art. 226 § 1 k.k. konieczne jest zastosowanie kryteriów obiektywnych uwzględniających przyjęte normy obyczajowe. Znieważające jest zatem zachowanie powszechnie uznane w społeczeństwie za obraźliwe. Dla ustalenia, czy określone zachowanie sprawcy ma charakter znieważający, decydujące znaczenie mają kryteria obiektywne. W tym zakresie należy brać pod uwagę przede wszystkim generalnie akceptowane normy obyczajowe. Przy tak ocennym znamieniu należy przyjąć, że chodzi o uwłaczające godności człowieka zachowanie polegające na obrażeniu kogoś, ubliżeniu komuś. Zachowanie znieważające wykracza poza zachowanie niekulturalne, lekceważenie innej osoby. Istotą znieważenia jest okazanie pogardy, która głębiej wyraża ujemny stosunek do wartości, jaką reprezentuje sobą człowiek, niż lekceważenie. Przepięstwo z art. 226 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, ma ono charakter formalny, gdyż do jego znamion nie należy skutek zachowania sprawcy.

Nie jest konieczne, by znieważenie funkcjonariusza publicznego nastąpiło „publicznie” (Uchwała SN z dnia 20 czerwca 2012 r., I KZP 8/12, OSNKW 2012, nr 7, poz. 71; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2011 r., II KK 84/11, OSNKW 2011, z. 12, poz. 109; podobnie wyrok SN z dnia 8 listopada 2011 r., II KK 93/11, LEX nr 1108451, a także wyrok SN z dnia 10 stycznia 2012 r., II KK 215/11, LEX nr 1108461).

Nie ulega wątpliwości, że słowa „wy policyjne kurwy, zwolniłem dwóch to i was zwolnię, psy jebane niczego się nie boję” wypowiedziane zostały przez D. M. wobec funkcjonariuszy Policji T. Ż. i P. Z. w trakcie pełnienia przez nich czynności służbowych – w ramach podejmowanych obowiązków doprowadzali oni bowiem wówczas oskarżonego do (...). Działania te podjęte zostały w związku z wcześniejszą interwencją funkcjonariuszy Policji w mieszkaniu przy ul. (...) w T. i stanowiły jej kontynuację.

Wypowiedź oskarżonego D. M. miała charakter obraźliwy. W sposób wulgarny, w obecności osób trzecich – tj. pracowników (...) – swymi słowami umyślnie znieważył dwóch policjantów T. Ż. i P. Z..

Zgodnie z art. 11 § 1 k.k. ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. W sytuacji, w której sprawca tym samym czynem, tj. jednym obraźliwym zwrotem lub wypowiedzią narusza godność kilku osób, popełnia on jedno przestępstwo opisane w art. 226 § 1 k.k. W związku z powyższym, sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu i skazał go za popełnienie jednego czynu zabronionego, wskazując, że D. M. swą wypowiedzią znieważył jednocześnie funkcjonariuszy Policji T. Ż. i P. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego sprawcy charakteryzowała się stopniem wyższym niż znikomy. Oskarżony zupełnie bez powodu, w sposób umyślny naruszył godność osobistą i cześć funkcjonariuszy publicznych, którzy w sposób prawidłowy wykonywali wyłącznie swoje obowiązki służbowe. Zarówno z zeznań świadków, jak i z wyjaśnień samego oskarżonego nie wynika, aby zachowanie policjantów uzasadniało wulgarny atak słowny D. M. na funkcjonariuszy. Istotne znaczenie w sprawie miało również to, że do znieważenia policjantów doszło w obecności osób postronnych – pracowników (...) Ł. J. i D. P..

Z uwagi na osiągnięcie wymaganego przez prawo karne wieku oraz umiejętności przyswajania sobie reguł moralnych, którymi kieruje się społeczeństwo, oskarżony D. M. był zdolny do zawinienia. W sprawie nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę lub bezprawność popełnionego przez oskarżonego czynu. W chwili popełnienia czynu oskarżony znajdował się pod silnym wpływem alkoholu (1,10 mg/l w wydychanym powietrzu), jednak okoliczność ta nie może być postrzegana jako umniejszająca jego winę. Oskarżony rozumiał znaczenie swych czynów, jego zachowanie było w pełni świadome. Z okoliczności popełnienia czynu nie wynika, aby D. M. został sprowokowany przez funkcjonariuszy policji, bądź w jakikolwiek inny sposób, przez niewłaściwe zachowanie pokrzywdzonych, wprowadzony z równowagi. Z uwagi na powyższe, sąd uznał że stopień winy oskarżonego był znaczny.

W ocenie sądu okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Oskarżony przyznał się do winy w toku postępowania przygotowawczego. Materiał dowodowy w stopniu graniczącym z pewnością potwierdził jego wyjaśnienia oraz pozwolił na przypisanie mu zachowania objętego zarzutem zawartym w akcie oskarżenia.

Sąd, na podstawie art. 226 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzona kara ma ona uświadomić sprawcy fakt naruszenia obowiązujących norm społecznych i prawnych, a przez dolegliwość, jaka łączyć się będzie z jej wykonaniem, stanowić ma na przyszłość bodziec zniechęcający oskarżonego do dalszego popełniania tego typu czynów naruszających prawo. Wymierzając oskarżonemu karę, sąd miał również na uwadze dyrektywę prewencji ogólnej, która wskazuje na potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z uwagi na warunki osobiste i właściwości oskarżonego, w ocenie sądu kara ograniczenia wolności, będzie karą najbardziej adekwatną. Polegać ona będzie bowiem na wykonywaniu przez oskarżonego nieodpłatnej pracy na cele społeczne. Powyższe stanowić może istotny walor wychowawczy wykonywanej kary, uzmysłowi oskarżonemu karygodność jego zachowania, a także wpłynie w sposób pozytywny na ukształtowanie w nim pożądanym społecznie nawyków. Zdaniem sądu, wymierzenie oskarżonemu w niniejszej sprawie kary grzywny, ze względu na sytuację finansową oskarżonego byłoby niecelowe, albowiem kary tej oskarżony najprawdopodobniej by nie uiścił. Natomiast, kierując się treścią art. 58 § 1 k.k. sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn byłoby niecelowe.

Kara ograniczenia wolności jest karą pośrednią pomiędzy grzywną i niewysoką karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem lub bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd ma świadomość, iż oskarżony był karany sądowo. Nie stanowi jednak przesłanki orzeczenia kary ograniczenia wolności pozytywna prognoza co do sprawcy, która jest niezbędną przesłanką warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 69 § 1 kk). Zatem nawet w wypadku braku podstaw do takiej prognozy uzasadnione jest orzeczenie kary ograniczenia wolności. Osadzenie oskarżonego w warunkach zakładu karnego naraziłoby społeczeństwo na wysokie koszty jego utrzymania, grożąc zarazem jego dalszą demoralizacją. Orzeczonej karze ograniczenia wolności zawiera określoną dolegliwość. Sankcja ta zawiera w sobie wszystkie elementy kary, a więc spełnia cel restrybucyjny (nieodpłatna praca) oraz cele prewencyjne (efekt edukacyjny pracy, praca na cele charytatywne, integracja przestępcy ze społeczeństwem i społeczeństwa z przestępcą) - a pozbawiona jest wad kary pozbawienia wolności (kontakt sprawcy ze środowiskiem więziennym, jego podkultura, brak stygmatyzacji bycia więźniem i często związany z tym efekt odrzucenia tak w środowisku zawodowym, jak i rodzinnym).

W punkcie II wyroku na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze oraz § 4 ust. 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu sąd postanowił przyznać adwokatowi M. P. kwotę 420 zł (czteryście dwadzieścia złotych) powiększoną o kwotę podatku towarów i usług tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego D. M..

W punkcie III wyroku sąd, mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.